ALLES OF NIETS

ALLES OF NIETS

Earthburst Saga # 9

Craig A. Falconer

Alles of niets
Earthburst Saga # 9
Originele titel: All or Nothing (2024)
Vertaling: Eduard Meinema
Copyright © 2026 Craig A. Falconer

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint**:** Independently published by Craig Falconer / Eduard Meinema, Hellevoetsluis, The Netherlands.
www.transfiction.nl

ISBN 9789403965413
NUR 334
All rights reserved.

1

Alles of niets.

Zo simpel is het.

Ofwel overleeft de Aarde de aanval van de buitenaardse wezens die we zojuist onbedoeld hebben ontketend, ofwel sterven we in de wetenschap dat onze goedbedoelende groep verantwoordelijk is voor het ten ondergang brengen van de mensheid.

Ik kan nog steeds niet geloven wat er gebeurt. Twee minuten geleden vierden we nog onze overwinning: we hadden Eden gezuiverd van de door straling gemuteerde wezens waarvoor we hierheen waren gekomen om er meer over te leren.

Nu zitten we in de Vita op het oppervlak van Eden en betreuren we de domino-effecten die deze zogenaamde overwinning op de Aarde heeft gehad.

We *wisten* dat het larvale slib waar de insectoïden uitkomen, allemaal kwantumbekend staan omverstrengeld was. We wisten dat er een soort energetische verbinding bestond tussen verschillende monsters van dat spul, ongeacht hoe ver ze van elkaar verwijderd waren. Maar al die tijd dachten we dat dat punt in ons voordeel zou kunnen werken.

We hoopten dat we, door de wezens en de resterende larven hier op Eden uit te roeien, tegelijkertijd de Aarde zouden zuiveren.

Het lot dacht daar anders over.

Toen onze dankbare buitenaardse bondgenoten enkele minuten geleden onze radioverbinding met de Aarde herstelden, zagen we hoe onze overwinning een pyrrusoverwinning, een schijnoverwinning, is geweest.

We zagen dat het zuiveren van Eden de Aarde niet heeft gezuiverd. Nee. Naar alle waarschijnlijkheid heeft het de Aarde *ten dode opgeschreven*.

Net als Herakles zelf hebben we zojuist een zeer pijnlijke les geleerd. Toen hij één kop van de Hydra afhakte, groeiden er twee terug. En toen we elk hels wezen op Eden doodden, kwamen er op Aarde talloze nieuwe uit het ei.

Alle mysterieuze energie die was opgeslagen in de gemuteerde wezens die we hebben uitgeschakeld, werd onmiddellijk overgedragen naar de overlevende larven op de Aarde. We hebben niet alleen de groei van de larven versneld. Erger nog… we hebben het uitkomen ervan versneld.

Het enige positieve aan dit alles is dat de strategie die we gebruikten om Eden te zuiveren, misschien ook op de Aarde werkt. Het nadeel daarvan? Daarvoor is de mysterieuze Orb nodig die hier bij ons is… twee weken reizen op volle snelheid verwijderd van waar hij moet zijn.

Afgaande op wat ik al heb gezien in de beelden van thuis – en dat was slechts een kort fragment – denk ik niet dat het realistisch is om te verwachten dat ze het zo lang kunnen volhouden. Tegenover de wezens die net zijn uitgekomen, is twee weken een lange tijd.

Ik stond oog in oog met een van de volgroeide monsters op de maan. Dagenlang achtervolgde die gruwelijke herinnering me. Die is pas vervaagd nu een recentere herinnering de overhand heeft genomen, van slechts een paar uur geleden, toen onze hele groep ternauwernood de aanval van een agressieve zwerm overleefde.

Het zien van meerdere wezens van zo dichtbij was nog erger dan de eerste keer, en ik heb mijn leven te danken aan Laika's snelle reactie met de Orb. Hij heeft ons gered. Toen hij de Orb door de lage kunstmatige wolken van Eden droeg, veroorzaakte de blootstelling aan zonlicht een intense en

onmiddellijke reactie die de hele planeet overspoelde met een onmogelijk helder, zuiverend licht.

Mijn wanhopige hoop is dat Laika's succes bij het activeren van de Orb niet alleen mijn eigen leven heeft gered, maar ook een blauwdruk heeft opgeleverd die we op Aarde kunnen volgen. Met de Orb kunnen de wezens worden verslagen. Maar zonder de Orb lijken ze werkelijk onverwoestbaar.

Tot nu toe hebben we van onze bondgenoten thuis vernomen dat er al elite-militaire eenheden zijn uitgezonden naar alle bevestigde uitkomstlocaties. De focus ligt op het indammen van de dreiging.

Onze eigen tests, uitgevoerd op de geharde metalen schaal van het eerste enorme spinachtige beest dat we tegenkwamen, geven niet veel hoop dat de monsters vernietigd kunnen worden.

Het is niet overdreven om te zeggen dat we deze wezens waarschijnlijk niet fysiek zullen kunnen vernietigen. Ze zijn niet natuurlijk… of zelfs puur biologisch.

Mijn ervaring in de ongelooflijke *Hall of Memories* van Eden heeft enkele hiaten in onze kennis over de oorsprong van het slib en de insectoïden opgevuld. We weten nu dat ze zijn ontworpen door een uitgestorven ras van oude buitenaardse wezens die de Edenieten hierheen hebben gebracht vanuit de stervende wereld Bayzen, terwijl de Ouden zelf op zoek waren naar een nieuw thuis nadat een hemelse ramp hun eigen wereld onbewoonbaar had gemaakt.

De wezens werden in feite geschapen om Eden te *terraformen*, waardoor de atmosfeer daar idealer zou worden voor de pas aangekomen buitenaardse wezens. De Ouden zijn sindsdien volledig uitgestorven, vanwege een onvermogen om zich voort te planten als gevolg van onverenigbaarheden met de omgeving van Eden die ze niet op tijd konden verhelpen.

Sindsdien hebben de pogingen Edenieten de van om kwantumtunnels naar de Aarde te creëren geleid tot

stralingsuitbarstingen die de aard van de wezens op uiterst gevaarlijke manieren hebben gemuteerd. Naast hun gedocumenteerde agressie jegens menselijk en buitenaards leven, zou het vermogen van de uitgekomen wezens om de atmosferische omstandigheden van een planeet te veranderen iets kunnen zijn waar we ons binnenkort allemaal zorgen over moeten maken.

Wanneer wezens die zijn geschapen om de atmosferische omstandigheden aan te passen, duidelijk vijandig staan tegenover de dominante soort van een planeet, hoef je geen genie te zijn om je het ergste scenario voor te stellen.

Natuurlijk, ze zijn gemaakt om de omstandigheden *te verbeteren* en Eden leefbaar te maken voor buitenaardse wezens die erg op ons lijken. Maar nu ze zijn gemuteerd en hun vijandigheid hebben getoond, maak ik me enorme zorgen dat ze de Aarde 'omgekeerd' zouden kunnen gaan 'terraformen'.

'Hoeveel gegevens heb je, Sasha?' vraag ik, terwijl ik in de microfoon en het videoscherm dat ons verbindt met onze verre bondgenoten spreek. 'Ademen ze giftige stoffen uit? Verbruiken ze zorgwekkende hoeveelheden zuurstof? Doen ze nog iets anders dat merkbaar is voor de atmosfeer?'

Sasha en de anderen bevinden zich op de Balena, net voorbij de kwantumpoort die de hemelse omgeving van de Aarde verbindt met het buitenaardse zonnestelsel waarin we ons op dit moment bevinden.

De afstand van vier lichtjaar tussen de Aarde en de buitenaardse kolonieplaneet Bayzen kan in een mum van tijd worden overbrugd, dankzij de kwantumpoort die ze hebben gebouwd om met ons in contact te komen. Het probleem is dat we nog twee weken verwijderd zijn van Bayzen, en dit idee van omgekeerde terraforming baart me zorgen: zelfs een perfect uitgevoerd plan om de wezens fysiek in te sluiten, ver weg van menselijke bevolkingsgroepen, is misschien niet genoeg om te voorkomen dat ze catastrofale schade aanrichten.

In de minuten sinds ik hoorde over de helse situatie op Aarde, heb ik Sasha een overzicht gegeven van wat we hier hebben gedaan om de wezens te verslaan en heb ik beloofd dat we alle gegevens uit ons observatieonderzoek naar de Orb zullen delen.

Ze heeft me verteld dat er militaire inperking gaande is en dat mijn familie is overgebracht naar een maar al te bekende ERF-noodbunker in Colorado. Verder hebben we echter nog geen tijd gehad om meer informatie uit te wisselen.

'We hebben op dit moment echt nog niet veel om op voort te bouwen, Ray,' zegt Sasha, na een zeer frustrerende vertraging als gevolg van de communicatievertraging.

Ik kan echt niet genoeg benadrukken *hoe* frustrerend die vertraging is, want het is geen onbeduidende vertraging. Het duurt zo lang dat we uiteindelijk onderling gaan kletsen voordat het antwoord komt en pas weer stilvallen als het er is.

'De 'Orb' waar je het over had, is zeker iets wat we willen onderzoeken,' gaat Sasha verder. 'Doe zoveel mogelijk om dat te bestuderen, oké? Ik zit hier in mijn eentje atmosferische gegevens te monitoren in de buurt van enkele uitkomstlocaties, terwijl de rest zich op hun eigen taak stort. We proberen de zaken van hierboven te overzien en te helpen door de reactie op de grond te coördineren. Zoals ik al zei, ligt de focus op inperking. Maar dit gebeurt niet alleen in Noord-Amerika en Europa. Andere regeringen staan niet zo volledig achter ERF. Er heerst nog steeds wrok over de locatie van onze bunkers ten tijde van de aanvallen van Zola. Sommige regeringen en legers gaan al hun eigen gang en nemen risico's die *wij* niet zouden nemen. Er zijn al directe confrontaties geweest, en gezien hoe dicht je bij deze wezens bent gekomen, kun je vast wel raden hoe dat is afgelopen.'

Terwijl Sasha praat, verandert ons videoscherm en toont het een nieuwe beeldenstroom die ze deelt. Ik weet het niet zeker, maar het landschap en de taal van de kop suggereren dat

het ergens in Centraal-Azië is opgenomen. We zien een kleine militaire eenheid die op een aantal van de enorme spinachtige wezens schiet.

Hun metalen lichamen weerkaatsen een spervuur van kogels. Zelfs een veel groter, bazooka-achtig wapen heeft geen effect. De monsters zijn sterker dan tanks. Het ziet er somber uit voor deze mannen op de grond, die op een zelfmoordmissie zijn gestuurd.

Mijn beelden van het wezen op de maan en onze lopende gegevens uit het onderzoek naar zijn ondoordringbare schil zijn met *iedereen* gedeeld – niet alleen met directe ERF-bondgenoten – maar het lijkt erop dat sommige regeringen de boodschap nog niet hebben begrepen dat inperking een slimmere zet is dan confrontatie.

Terwijl ik zie hoe vier wezens op het team en hun camera afstormen, loopt er opnieuw een rilling over mijn rug. Voor het eerst zie ik hoe de beesten hun angstaanjagende snelheid laten zien. Ze zijn er al voordat de mannen kunnen reageren… en het wordt alleen maar erger.

Een van de wezens springt naar voren en drukt een arme kerel met zijn achterpoten tegen de grond, waarna hij zijn schaarachtige voorpoten opheft en ze brutaal in de borst van de man ramt. Zijn kogelvrije vest biedt geen bescherming tegen de enorme kracht waarmee het buitenaardse materiaal erdoorheen dringt.

De rest van de eenheid probeert zich terug te trekken, maar de wezens laten dat niet toe. De moordenaar laat zijn slachtoffer onmiddellijk achter, voegt zich bij de anderen om de rest van de mensen te omsingelen en gaat vervolgens over tot het één voor één uitschakelen ervan.

In alle opzichten is dit het ergste wat ik ooit heb gezien.

Wij zijn niet langer de toonaangevende soort.

Na tienduizenden jaren van sociale evolutie en heerschappij over alle wezens, groot en klein, zijn de rollen omgedraaid.

Een invasieleger is in opmars en dwingt de mensheid in de verdediging, zonder uitzicht op een conventionele militaire overwinning.

Niemand van ons kan nog iets uitbrengen als de beelden eindigen.

Zien is geloven. En nu meer dan ooit weten we dat de Aarde wordt geconfronteerd met een dreiging zoals we die nog nooit eerder hebben gezien.

In tegenstelling tot eerdere bedreigingen die we ternauwernood hebben overleefd, komt deze niet uit de lucht. Ze is al op Aarde. We kunnen niet voorkomen dat deze dreiging werkelijkheid wordt, want dat is al gebeurd.

We moeten ons verdedigen.

We moeten overleven.

We moeten zo snel mogelijk naar huis om ervoor te zorgen dat de Aarde een kans heeft.

Onze hele soort bevindt zich in een strijd als geen ander.

De teerling is geworpen.

De oorlog is begonnen.

En alles of niets… we moeten winnen.

2

‘Het is vreselijk om te zien wat er met deze jongens is gebeurd,’ vervolgt Sasha, terwijl ze de stilte doorbreekt. ‘Maar als we hier één ding uit kunnen leren, is het wel dat hun dood niet tevergeefs zal zijn. Als dit toch moest gebeuren, is het maar goed dat we het *hebben* gezien. Deze beelden zijn inmiddels al honderd keer de wereld rondgegaan. En het is één ding om mensen te vertellen dat deze wezens onverwoestbaar zijn en gevaarlijker dan alles wat we ooit hebben gezien, maar het is iets heel anders als mensen het met eigen ogen kunnen zien.’

Daar heeft ze verdomd gelijk in. Ik dacht dat ik beter dan wie ook wist hoezeer we deze wezens moeten vrezen. Maar nu ik *dit* heb gezien, besef ik dat ik nog niet de helft wist. Ze schudden directe treffers van behoorlijk zware artillerie van zich af. Ze *zijn* robuuster dan tanks, zoals ik al vreesde… maar ze zijn ook honderd keer wendbaarder.

Ze hebben niet alleen geen duidelijke zwakke punten. Nu zien we maar al te duidelijk dat ze een verontrustende combinatie van sterke punten hebben.

Onverwoestbaar.

Snel.

Bloeddorstig.

Als ik een recept voor een ramp zou bedenken, zouden deze drie eigenschappen een goed begin zijn.

Deze wezens zijn zo ontworpen dat ze onverwoestbaar zijn tegen alle kosmische en atmosferische verschijnselen. Vuur, zuur, de hel, waarschijnlijk zelfs lava… niets kan hen tegenhouden. Ze lijken op de kakkerlakken die bekendstaan om hun vermogen om zo ongeveer alles te overleven, maar in dit geval denk ik dat we het *‘zo oneveer’* wel kunnen negeren, aangezien we zojuist het bewijs hebben gezien dat krachtige

projectielen op hun verdomde hoofden kunnen inslaan zonder ook maar een deukje te veroorzaken.

Het is geen gemakkelijke opgave om hier ergens een positieve kant aan te vinden.

Ik denk echter wel dat er iets te zeggen valt voor wat Sasha zei. Deze beelden *zullen* er echt voor zorgen dat mensen niet proberen de wezens uit te schakelen. Ze zullen ervoor zorgen dat mensen ter plaatse schuilen, wat een absoluut cruciaal onderdeel is van een wereldwijd inperkingsplan om de wezens in ieder geval in gebieden te drijven waar de schade die ze aanrichten beperkt kan blijven.

'Dit is somber,' zucht Sasha. 'Een optimistische kijk hierop is dat we geen bewijs hebben dat deze wezens daadwerkelijk iemand aanvallen zonder directe provocatie. Ray… op de maan kwam het op je af. Precies zoals je zei dat ze dat daar deden. We zouden heel graag beeldmateriaal willen hebben van de helmen van je teams of van de Vita, zodat we kunnen zien hoe die groep zich gedroeg, maar volgens wat je ons hebt verteld was er geen aanval. Toch?'

'Ze hebben de bewakers van Loobnar wel flink te pakken gekregen,' mengt Driver zich in het gesprek vanaf mijn kant.

'Ja,' zeg ik, klaar om meer details toe te voegen.

De vertraging in de communicatie is aanzienlijk, dus ik weet dat we langere, uit meerdere delen bestaande antwoorden moeten geven dan we normaal zouden doen. In een situatie die zo urgent is als deze, hebben we geen tijd voor een eindeloos heen-en-weer-gesprek met pauzes tussen elke korte vraag en elk antwoord.

Sasha weet dit ook, en ze vindt een goede balans tussen het delen van veel informatie en het niet overweldigen van ons met meer uiteenlopende informatie dan we kunnen verwerken of waarop we kunnen reageren.

'We sturen onze beelden wel,' ga ik verder. 'We hebben wel gezien dat de wezens hier op Eden een paar buitenaardse

bewakers hebben gedood, maar de buitenaardse wezens vielen als eerste aan. Ze beschouwen de wezens als 'machines' in plaats van, nou ja, wezens. Wat betreft de wezens die op het punt stonden aan boord van de Vita te gaan voordat Laika ons met de Orb redde… ze zagen er niet uit alsof ze hier waren om te verkennen, maar ze kwamen niet dichtbij genoeg om aan te vallen. Ze bewogen zich echter lang niet zo snel als die in de beelden die je ons net liet zien. Op de maan was het net zo. Het wezen stond op het punt aan te vallen – daar ben ik zeker van. Maar ik heb de transformatie gestopt voordat het zover kon komen. Wat ik bedoel is dat je misschien gelijk hebt dat een confrontatie ze agressiever maakt, en dat ze *dan ook sneller* agressief worden, maar ik denk dat ze sowieso al agressief zijn. Het belangrijkste is dat iedereen weet dat hij zo ver mogelijk bij ze vandaan moet blijven. We komen zo snel mogelijk terug. Oh, en hoe gaat het met Mountjoy? Redt hij het nog wel in zijn eentje in het maancomplex, of was er nog slib dat we over het hoofd hebben gezien? Is er nog iets achtergebleven waaruit deze afschuwelijke wezens konden uitkomen toen we de energieoverdracht veroorzaakten?'

Ik stel deze laatste vraag als een toevoeging zodra ze in me opkomt. Gezien de vertraging in de communicatie is het logisch om dat te doen. Ik hoop echt dat het goed gaat met Nick Mountjoy op de maan, waar hij dapper is gebleven voor het geval er nog meer wezens zouden uitkomen.

Ik hoop dit natuurlijk in het belang van Mountjoy, aangezien hij uiteindelijk een goede kerel en een belangrijk lid van ons team bleek te zijn. Er zou ook bezorgdheid kunnen zijn over de zuurstofvoorraden van het complex, maar ik denk niet dat we ons daar nog al te veel zorgen over hoeven te maken.

Tijdens het drama daar moesten we ervoor zorgen dat er geen slib of wezens bij de zuurstoftanks konden komen. De katalyserende kwantumenergie boost die we zojuist aan *alle* monsters aan de aardse kant van de poort hebben gegeven, doet

immers alles in de schaduw staan waarvan we zo bang waren dat het zou gebeuren als het oorspronkelijke maanslib zich met zuivere zuurstof had kunnen voeden.

'Hoe zit het met het asteroïdenveld?' vraagt Clyde, zich tot de zaal richtend in plaats van tot Sasha, zodra ik uitgesproken ben. Op ons videoscherm is nu weer Sasha te zien, maar ik weet dat ze mijn antwoord nog even niet zal horen.

'Wat is ermee?' vraag ik hem.

'Nou, het heeft ons onderweg hierheen bijna het leven gekost,' gaat Clyde verder. 'Driver, we kunnen daar niet nog een keer doorheen. Zeker niet nu we Simones lab zo hard nodig hebben voor de analyse van de Orb. Nog één klap op het schild en het zou kapot zijn. Iedereen rekent erop dat we deze Orb zo snel mogelijk terugbrengen naar de Aarde, maar ze rekenen er ook op dat we al veel eerder dan dat zinvolle gegevens verzamelen. We moeten het lab gebruiken… en het schild waar het deel van uitmaakt, is het enige dat ons op de heenweg in leven heeft gehouden.'

Ik slik. Hij heeft gelijk.

'We zouden er omheen moeten vliegen,' antwoordt Driver. 'Ik weet niet hoeveel dat aan de reis zou toevoegen. We hebben eigenlijk alleen het deel van de ruimte in kaart gebracht waar we doorheen zijn gevlogen. Hopelijk kunnen de buitenaardse wezens ons daarbij helpen, met een alternatieve route naar Bayzen. Ze moeten hun eigen zonnestelsel behoorlijk goed kennen.'

'Ze hebben ook hun eigen grote ruimteschip,' werpt de jonge Santino tussenbeide. 'Datgene dat we op het Platform zagen toen we net aankwamen. Het leek op het schip dat de bemanning van Porro gebruikte om Bayzen te bereiken. We zouden hen kunnen vragen hoe snel het die reis kan afleggen. Wie weet, misschien kunnen we zo een dag of twee van onze reistijd afhalen. Als het veel sneller is, zou het wel eens zinvol

kunnen zijn om daarmee te gaan. De Vita past er makkelijk in, net zoals toen jullie in dat schip op Bayzen zaten.'

Driver en ik wisselen een blik. Hij heeft gelijk, en het is zeker de moeite waard om aan Porro, of misschien aan Loobnar, te vragen waartoe hun werkelijk gigantische interplanetaire ruimteschip precies in staat is.

'Dat zullen we vragen,' bevestig ik. 'Goed bedacht, Santino. En Simone… het zou ook een goed idee zijn om nu alvast wat analyses op de Orb uit te voeren. We gaan met de buitenaardse wezens praten over hoe we onze terugreis kunnen optimaliseren, maar ondertussen kunnen we alvast aan de slag met het verzamelen van gegevens. Sasha, is er verder nog iets voor nu?'

We wachten op het antwoord en praten ondertussen een beetje met elkaar. Er wordt besloten dat Clyde en Santino met Simone meegaan, terwijl Driver en ik met de buitenaardse wezens praten, met Laika en Maya natuurlijk aan onze zijde.

'Dat klinkt allemaal bemoedigend,' antwoordt Sasha uiteindelijk. 'Mountjoy is in orde. Het zuiveringswerk dat jullie allemaal op de Maan hebben verricht met het Bayzen-water voordat jullie vertrokken, was zeer grondig. Er was geen slib meer over om uit te komen. Wat betreft deze Orb… Ray, het is heel belangrijk dat jouw team alles wat jullie erover te weten komen, met ons deelt. We houden hier op de Balena contact met jullie en ik zal ook een directe verbinding tot stand brengen met ons Global Resilience Center op de grond. Er wordt daar op dit moment een team samengesteld, en wanneer jullie terugkeren naar de Aarde, brengen jullie de Orb daarheen voor definitief onderzoek en hopelijk een effectieve, snelle inzet. Het GRC is een reserve-ERF-faciliteit waar niemand van jullie iets van weet, maar het is de ideale plek om als ons operationele hoofdkwartier voor deze missie te dienen.'

We wisselen allemaal verbaasde blikken uit. Driver en ik maken al jaren deel uit van de inner circle van ERF en zitten bij

elke crisis aan de toptafel met president Williams en Clarence Major. Het laatste wat ik had verwacht, was een geheim onderkomen waar zelfs *wij* niets van afweten.

'Heb je enig idee?' vraag ik aan Driver.

Ze schudt haar hoofd.

'Ik hoop dat jullie warme kleren hebben ingepakt,' vervolgt Sasha, terwijl ze voor het eerst licht glimlacht en een kort moment van humor de anders zo onverbiddelijke spanning doorbreekt. 'Want jullie gaan naar Groenland.'

3

Groenland?

Nou, dat had ik zeker niet verwacht. De ERF-bunkers die we gebruikten om evacués te beschermen tijdens Zola's aanvallen lagen dicht bij grote bevolkingscentra. Dat was eigenlijk het hele punt.

Maar Groenland? Ik kan me nauwelijks een plek voorstellen die nog afgelegener is… en ik denk dat *dat* in dit geval juist de bedoeling is.

'Het is de meest afgelegen locatie die we hebben,' vervolgt Sasha, terwijl ze de voor de hand liggende vraag beantwoordt zonder dat iemand van ons die hoeft te stellen.

Daarmee heeft ze ook mijn vermoeden bevestigd.

'Dat is niet alleen belangrijk om de kans te minimaliseren dat de wezens de missie verstoren,' gaat ze verder. 'Het is ook belangrijk om de kans op menselijke bemoeienis te verkleinen. Totdat je ons over deze Orb vertelde, was er geen duidelijk en eenduidig plan hoe we deze wezens definitief zouden kunnen uitschakelen. Het enige wat we wisten – en het enige wat iedereen weet – is dat we alles moeten doen wat nodig is. Mensen hebben in het verleden geprobeerd ons in de weg te staan toen we risicovolle dingen deden, zoals het activeren van de buitenaardse poort naar Bayzen, en zelfs bij een zichtbare dreiging als deze kunnen er mensen zijn die ons willen tegenhouden om doortastende maatregelen te nemen om ermee om te gaan. De Orb geeft ons een plan. Jullie gaan het mee naar huis nemen, en in de tussentijd gaan jullie het bestuderen, zodat we ons best kunnen doen om iets soortgelijks sneller te reverse-engineeren dan dat jullie terug kunnen zijn. Hoe dan ook, als jullie me vertellen dat het door zonlicht wordt geactiveerd, kan

ik een enorme zucht van verlichting slaken aangezien het zomer is in Groenland. Er is wat ongebruikelijke sneeuw gevallen, maar de zon staat aan onze kant.'

Daar heeft ze helemaal gelijk in. Zomer in Groenland betekent maandenlang letterlijk non-stop zonlicht, en winter betekent het tegenovergestelde. Als dit zes maanden eerder of later zou gebeuren, zou Groenland als locatie voor het gebruik van de Orb uitgesloten zijn.

Maar nu?

Het bevalt me wel.

'Het zou kunnen dat het type zonnestraling dat de Orb activeert beter werkt dichter bij de evenaar, maar we hebben geen reden om dat aan te nemen,' mijmert Sasha, zichtbaar maar slechts even bezorgd over dat punt. 'We zullen zien wat voor materiaalanalyse data jullie onderzoeken ons kunnen opleveren. We beschikken over een serieuze infrastructuur op de locatie. Die is aangelegd rond een veel kleinere faciliteit uit het tijdperk van de Koude Oorlog, net als sommige van de bunkers die je kent. Deze was nooit bedoeld om evacués te huisvesten. Het is meer een back-upfaciliteit, met enorme voorraden genetische en botanische monsters. Zaden, DNA, dat soort dingen. Het is klaar voor gebruik, en wat je me tot nu toe hebt kunnen vertellen, sterkt me er nog meer in dan ik al was dat dit de beste kandidaat-locatie is. Als we uiteindelijk iets geks moeten doen, of dat nu met de Orb is of met wat we ook maar kunnen maken om dezelfde taak te vervullen, dan is het zeker geen nadeel om dat zo ver weg van grote bevolkingscentra te kunnen doen.'

Na een lange en gedetailleerde uitleg – die zeer welkom is gezien de lange tijd die we tussen haar berichten moeten wachten – houdt Sasha het hierbij.

'Ik vind het een goed idee,' zegt Driver, de eerste van ons die reageert. 'Wat vind jij ervan, Ray? Ver weg zijn van mensen *is* goed, toch? Om alle redenen die Sasha noemde?'

Ik knik. ‘Nou, ja. Er is niets ergs gebeurd toen we de Orb hier gebruikten, maar onze zon is duidelijk heel anders dan die van Eden en daar zullen we rekening mee moeten houden bij alle onderzoeken en berekeningen die we doen. Ik zie echter niet echt dat iemand ons deze keer zal proberen tegen te houden. Dit is niet alsof we een moeilijk uit te leggen risico nemen, zoals het openen van de poort en het aangaan van contact met buitenaardse wezens. Ik bedoel, *wij* wisten dat we dat moesten doen, maar het Lek was geen zichtbare en instinctief angstaanjagende dreiging op dezelfde manier als deze razende monsters dat zijn.’

De anderen lijken het er allemaal mee eens te zijn.

‘Oké, we gaan er meteen op af om te vragen of we met het buitenaardse vaartuig sneller thuis kunnen komen,’ zeg ik. ‘Simone, je moet de Orb meenemen naar je lab. Ik weet dat ik je dit niet hoef te zeggen en ik vertrouw erop dat je verstandige voorzorgsmaatregelen neemt, maar ik moet het toch zeggen: absoluut geen veranderingen in de atmosfeer binnen de testkamer en helemaal geen invasieve tests, oké? Je scant de Orb en meer niet.’

‘Absoluut,’ zegt ze zachtjes. ‘Je kunt op me rekenen, Ray. Ik kan niet beloven dat ik meteen iets zal ontdekken dat kan helpen, maar ik kan wel beloven dat ik niets zal doen wat enig risico met zich meebrengt. Ik zal deze Orb behandelen als wat hij op dit moment is: het belangrijkste object in het universum, en misschien ook wel het gevaarlijkste.’

Dat is een ontnuchterend punt, maar wel een heel terecht punt.

‘Maya,’ zeg ik, terwijl ik me wend tot de ongelooflijke, kolibrievormige buitenaardse robot waarop we zo zijn gaan vertrouwen. ‘Ben je nog steeds aangesloten op onze radio’s? Als je met ons meegaat, kun je dan nog steeds iets van Sasha oppikken en antwoorden?’

‘Ja,’ tjilpt de robotkolibrie. ‘Ik ben lokaal gekoppeld aan de systemen van de Vita, die nu weer verbonden zijn met Sasha. En ja, ik wil graag meegaan om met Loobnar en Porro te praten over onze mogelijkheden voor een snelle terugkeer. Binnen het bereik waar we zullen lopen, blijf ik verbonden.’

Nu dat positieve nieuws bevestigd is, hoeven we hier geen seconde langer te blijven hangen.

‘We spreken elkaar snel weer,’ zeg ik tegen Sasha. Gezien de vertraging in de communicatie zal ze nu pas het begin van mijn laatste antwoord horen. ‘Laat me weten als er belangrijk nieuws of doorbraken zijn. Als je een bericht aan Eva kunt doorgeven, zeg haar dan dat het goed met me gaat en dat ik eraan kom. Ik bel haar zodra ik kan en zodra ze in de bunker is. Hopelijk kunnen we wat tijd besparen op de terugreis. Dat gaan we nu uitzoeken.’

Onze groep splitst zich vervolgens op, waarbij Driver zich bij mij voegt terwijl ik de Vita uitloop.

Laika heeft na zijn ongelooflijke inspanning bij het activeren van de Orb weer ongeveer de helft van zijn normale energieniveau terug, dus zit hij voor het korte stukje naar buiten op mijn schouder.

Maya zweeft ondertussen trouw naast Driver.

Als viertal moeten we er wel behoorlijk vreemd uitzien. Maar met het oog op de enorme uitdagingen die ons te wachten staan, zou ik mijn teamgenoten voor geen goud willen ruilen.

Samen stappen we naar buiten.

4

‘Niet koud, Ray Ray,’ merkt Laika op bij de afrit.

En hij heeft gelijk. De omstandigheden *zijn* aanzienlijk veranderd sinds we de laatste keer naar buiten gingen. Dat laat maar weer zien hoeveel verschil die kunstmatige wolken maakten. Eerder was het *zo* koud dat de talloze buitenaardse wezens van lagere kaste die Loobnar als nevenschade had achtergelaten in zijn onbeholpen poging om het slib te elimineren, bijna doodvroren.

‘Je hebt deze plek echt gered, kleine kerel,’ zegt Driver tegen hem. ‘En wat je met die Orb hebt gedaan, gaat ook de Aarde redden, nu we weten dat het werkt.’

‘Laika hoopt het,’ antwoordt hij.

Terwijl we naar buiten stappen, denk ik dat ik nog steeds half verwacht het Grote Platform te zien waarop we aanvankelijk waren aangekomen. Nu is het echter niets meer dan een soort uitgestrekte metalen vloer op het buitenaardse oppervlak van Eden.

Er zijn nog steeds veel buitenaardse wezens buiten, hoewel het niet meer die dichte menigte is die zich tijdens de afdaling van het Platform had verzameld. We zijn op zoek naar Porro of Loobnar. Ik moedig Maya aan om vooruit te vliegen om ook naar hen uit te kijken en onderweg rond te vragen.

Mythar, de wijze oude buitenaardse die we onder de wolken tegenkwamen, is het enige gezicht dat ik herken in de grote menigte. Maar hoewel hij onder de massa een gerespecteerde oudste is, bekleedt hij geen gezaghebbende functie en heeft hij geen echte invloed. Hoewel we elkaar groeten als onze blikken elkaar kruisen, lijkt hij erop gebrand bij zijn volk te blijven, aan wie hij blijkbaar een boeiend verslag geeft van ons avontuur in de Hal der Herinneringen.

Loobnar daarentegen was tot enkele uren geleden de onbetwiste en absolute heerser van Eden. Toen we hoorden dat hij grote aantallen van zijn volk onder de wolken in de steek had gelaten om het slib in feite te ontsmetten, terwijl hij zich boven de wolken verschuilde met zijn mede-elite, was dat voor ons voldoende reden om deze plek niet te verlaten zolang hij nog aan het roer stond.

Hoewel twee weken verwijderd zijn van de Aarde op dit moment als een lange tijd voelt, is het in het grote geheel gezien niets. Voordat we wisten van het massaal uitkomen van de eieren dat we onbedoeld op Aarde in gang hadden gezet, leek het een gevaarlijk idee om een tiran de leiding te laten houden over een planeet die zo dichtbij ligt.

We hebben de inheemse bevolking van Loobnar niets verteld over Loobnars afschuwelijke daad, omdat dat hun wereld op een manier zou hebben gedestabiliseerd die niemand ten goede zou komen. Hij is voldoende vernederd door het feit dat buitenstaanders – *wij* – verantwoordelijk zijn voor de redding van Eden. Dat heeft zijn positie van zogenaamd goddelijke suprematie fataal ondermijnd.

Ons compromis om hem in staat te stellen zijn gezicht te redden door ‘vrijwillig’ de macht over te dragen aan onze vertrouwde bondgenoot Porro, is misschien niet iets waar aanhangers van een absolutistische morele filosofie tevreden mee zouden zijn, maar het was de beste optie die we zagen.

De reden dat we op zoek zijn naar Porro *of* Loobnar is dat, hoewel Porro nu de leiding heeft – met een opvallend glinsterende, edelsteenachtige groene armband om zijn pols in plaats van die van Loobnar om dat te bewijzen – hij pas net is teruggekeerd naar Eden na een afwezigheid van enkele jaren.

Zijn bekendheid onder de Edenieten is te danken aan de kolonisatiemissie die hij leidde naar de wereld van Bayzen, van waaruit de buitenaardse wezens er uiteindelijk in slaagden

contact met ons te leggen… zij het met meer dan een paar problemen onderweg.

Porro behoorde niet tot de naaste kring van Loobnar voordat het kolonisatieproject van start ging, en hij is niet persoonlijk bekend met de operationele processen op hoog niveau in Eden. Hij zal het gaandeweg moeten leren.

Hoewel Porro verreweg de Edeniet is die we het meest vertrouwen, denk ik dat Loobnars lange leiderschapsgeschiedenis en het gewicht dat zijn woord nog steeds in de massa's heeft, betekenen dat we hem niet volledig buiten moeten sluiten.

Vlak bij een van de enorme torens die ooit het Platform ondersteunden, zie ik Maya zwevend tot stilstand komen. Na een paar seconden schiet ze snel terug en laat ons weten dat Porro en Loobnar binnen zijn.

Nadat we door een nieuwsgierige menigte buitenaardse wezens zijn gelopen die duidelijk dankbaar zijn voor de hulp die we hen hebben geboden, bereiken we de toren.

Maya vraagt aan een van de buitenaardse wezens in de buurt, die haar blijkbaar heeft verteld waar we Porro en Loobnar kunnen vinden, of de deur gemakkelijk open zal gaan. Ze spreekt deze woorden uit in de schurende buitenaardse taal die altijd bijzonder bizar klinkt als zij die spreekt.

Het is op zijn zachtst gezegd een vreemd geluid, maar het staat vooral in schril contrast met de zangerige stem die Maya gebruikt om in het Engels met ons te communiceren.

Terwijl ze spreekt, worden haar woorden onmiddellijk en automatisch vertaald als tekst in onze slimme contactlenzen via hun verbinding met de kleine, kaartachtige processors – voorzien van microfoons en luidsprekers – die gemakkelijk in onze zakken passen.

Elk aspect van deze technologie is door onze geniale wetenschappers en programmeurs tot in de puntjes uitgewerkt,

waarbij de taalkundige kant meer dan een beetje hulp heeft gekregen van Maya zelf, samen met Porro en zelfs Laika.

In dat opzicht is de ontwikkeling van ons vertaalvermogen echt een gezamenlijke inspanning van meerdere soorten geweest.

Laika van zijn kant kan veel buitenaardse taal begrijpen zonder dat hij daarvoor een extern apparaat nodig heeft. Hij is natuurlijk geen gewone ara; de genetische ingenieurs van ZolaCore hebben zijn hersenen aangepast voordat ik hem op *The Beacon* redde.

Ook het antwoord is voor ons meteen gemakkelijk te begrijpen, en het is een ja.

De deur naar de toren is blijkbaar niet op slot. Er heeft zich een grote menigte bij de deur verzameld, in de wetenschap dat zowel hun nieuwe als hun voormalige leiders – naar wie ze opkijken met wat wij beschouwen als een ietwat ongemakkelijk niveau van eerbied – zich aan de andere kant bevinden. Het zegt veel over hoe strikt de hiërarchie hier werkt dat niemand uit de pas loopt.

Porro werd eerder nog overspoeld door de menigte, maar nu verdringen de mensen zich beleefd om hem heen in de hoop hem nog een keer te kunnen zien. Het is onvoorstelbaar dat zo'n tafereel zich op Aarde zou kunnen afspelen: er staat niet alleen geen beveiligingspersoneel bij de deur, er is zelfs geen gewoon slot op de deur.

En inderdaad, we komen moeiteloos binnen. Maya vliegt vooruit en kondigt onze komst aan, zodat niemand binnen verrast zal zijn.

De indeling van de toren is, hoewel net zo vreemd als al het andere hier, niet onbekend. We bevinden ons, logischerwijs, in een soort ontvangstruimte, en die vertoont veel overeenkomsten met delen van het schip dat we voor het eerst op Bayzen tegenkwamen.

Wat me het meest interesseert aan deze toren, is hoe het Platform eromheen is gebouwd en hoe hij het Platform ondersteunde, samen met de twee andere torens die de driehoekige formatie compleet maken. Die gedachte speelt echter slechts op de achtergrond in mijn hoofd, want er zijn veel dringender zaken aan de orde.

We kunnen niet ver vooruit kijken, omdat een centrale pilaar – vrijwel zeker een liftschacht – ons zicht blokkeert.

Ik ben blij dat Porro slechts enkele seconden later onze kant oploopt.

Want hoewel het zeker interessant zou zijn om naar boven te gaan en te kijken wat er hier nog meer is, is dat niet waarvoor we gekomen zijn. We kwamen voor *hem*.

Nog beter: Loobnar verschijnt vlak achter hem. Verschillende andere belangrijk ogende buitenaardse wezens volgen. Ik baseer dit op hun lengte en de details van hun kleding, die hier beide betrouwbare indicatoren zijn voor rang.

'Vertel het ze,' smeek ik Maya. 'Vertel ze snel wat er op de Aarde is gebeurd en vraag of hun schip ons sneller naar Bayzen en de poort kan brengen dan de Vita.'

Plichtsgetrouw en beknopt zet Maya alles uiteen.

We zien haar woorden als tekst verschijnen terwijl ze spreekt, maar mijn aandacht gaat vooral uit naar de gezichtsuitdrukking van onze buitenaardse gastheren. Porro's ogen worden groot van verdriet als hij het nieuws hoort, en zijn eerste reactie gaat gepaard met een verrassend vertrouwde, naar adem snakkende uitroep.

Loobnar is ofwel terughoudender, ofwel minder begaan. Het is onmogelijk te zeggen.

'Dit is vreselijk,' antwoordt Porro.

Maya neemt niet de moeite om het te vertalen, aangezien ze weet dat onze lenzen het werk wel doen en ook dat we niet langer proberen onze vertaalvaardigheden voor Loobnar te verbergen. Dat was een strategische zet die we deden toen we

onze kaarten nog dicht tegen de borst moesten houden, maar die tijd is voorbij.

'Ik zal komen helpen op welke manier dan ook,' vervolgt onze trouwe bondgenoot.

Hoewel dat zeker op prijs wordt gesteld, is het niet mogelijk. Ik denk niet dat Porro nog echt heeft begrepen dat hij nu de leider van Eden is. Of eigenlijk *de heerser* van Eden, gezien het extreem hiërarchische systeem dat zijn voorganger zo lang in stand hield.

'Maak je daar maar geen zorgen over,' zeg ik tegen hem. 'Hoe zit het met het vaartuig, Porro? Het ruimteschip, zoals dat waarmee je naar Bayzen bent gevlogen. Kan dat ons sneller naar de poort brengen dan de Vita? Hier telt elk uur.'

Helaas weet ik aan zijn gezichtsuitdrukking al wat het antwoord zal zijn.

Nog voordat hij iets zegt, weet ik al dat het een volmondig *'nee'* is.

'Mijn eerste reis naar Bayzen duurde langer dan de tocht die we zojuist in de andere richting hebben gemaakt,' antwoordt hij somber. 'Het spijt me, Ray. De Vita biedt de snelste manier om deze lange afstand af te leggen.'

Ik zucht diep. Zeker als we rekening houden met de omweg die we misschien moeten maken rond het asteroïdenveld, is dit een zeer onwelkome constatering.

'Met je eigen vaartuig kun je de lange afstand naar Bayzen het snelst afleggen,' bevestigt Loobnar. Ik zie het nut niet in van dit extra negatieve antwoord, dat alleen maar benadrukt wat Porro ons zojuist vertelde. 'Maar het is misschien niet de snelste manier om daar te komen.'

Ik voel mijn wenkbrauwen omhooggaan. Want misschien zit er wel een punt in Loobnars opmerking, en misschien is het zelfs een belangrijk punt.

'Het mogelijke alternatief is nog niet getest en is op dit moment nog niet klaar,' gaat Loobnar verder. 'Maar als het

klaar is, zal de reis veel sneller gaan. Als het activeringsproces werkt en je bereid bent het risico te nemen, zou het binnen minder dan twee dagen bruikbaar moeten zijn. Misschien iets meer dan anderhalf.'

'*Eden*-dagen,' verduidelijkt Maya snel. 'Elke omwenteling van de planeet duurt ongeveer negen uur. Dit betekent dat Loobnar uitgaat van ongeveer veertien uur in totaal.'

Dat is een welkome verduidelijking. In tegenstelling tot de vorige keer dat dit onderscheid over de lengte van een Eden-dag ter sprake kwam, ben ik er nu blij mee. Destijds gaf Loobnar ons precies één dag om het slibprobleem onder de wolken op te lossen voordat hij zijn voor de atmosfeer vernietigende Plan B in werking zou stellen, en Maya moest ons vertellen dat dat betekende dat we slechts negen uur hadden. Deze keer is minder meer.

'Over wat voor soort alternatief ruimtevaartuig hebben we het hier?' vraagt Driver. 'Hoeveel tijd bespaart het? Hoe groot is het? We hebben de laboratoria en radio's op de Vita nodig om informatie met de Aarde te delen. Past het erin? We hoopten dat jouw grote schip ons snel naar Bayzen kon brengen met de Vita aan boord. Dat was het punt.'

Loobnar, die eerder zijn reactionaire kant liet zien door te weigeren vragen van een 'vrouw' te beantwoorden, kijkt nu naar Driver terwijl hij zijn antwoord geeft: 'Er is geen alternatief ruimtevaartuig.'

Driver wendt zich zichtbaar verward tot mij. Ik weet zeker dat ze hetzelfde op mijn gezicht ziet, want ik *voel* het ook heel duidelijk.

'Waar heb je het over, Loobnar?' vraag ik hem. 'We hebben nu geen tijd voor onduidelijkheden van jouw kant.'

'Er is geen alternatief ruimteschip om jullie naar Bayzen te brengen,' antwoordt hij zonder zich te haasten, 'maar er is misschien wel een alternatieve route. Er is misschien wel een alternatieve *methode*.'

Ik voel mijn wenkbrauwen omhooggaan. Want als mijn voorgevoel klopt, hebben we misschien zojuist de buitenaardse jackpot gewonnen…

5

Ik wil nog geen overhaaste optimistische conclusies trekken, maar ik denk dat ik wel weet waar Loobnar hiermee heen wil.

Een alternatieve methode om Bayzen te bereiken? Als hij niet denkt wat ik *denk* dat hij denkt, wat zou het dan anders kunnen zijn?

'Misschien hoef je de afstand helemaal niet echt af te leggen,' legt de afgezette heerser uit. Met deze woorden heeft hij mijn volstrekt positieve vermoeden zo goed als bevestigd. 'Want hoewel het nog niet is getest of zelfs maar geactiveerd, hebben we een directe doorgang naar Bayzen ontwikkeld.'

En met die woorden heeft hij de zaak beklonken.

Terwijl de woorden in mijn lenzen verschijnen, klinken de dissonante uitspraken van Loobnar plotseling als muziek in mijn oren.

Porro's gezichtsuitdrukking en lichaamstaal verraden ondertussen meteen zijn eigen verbazing en verwarring over dit nieuws. Ik zou niet zeggen dat hij er zo blij uitziet als ik had verwacht, aangezien ik weet hoe graag hij wil dat het goed komt met de Aarde. Maar afgezien van een vluchtige blik let ik op dit moment niet echt op hem.

'Als dit werkt,' gaat Loobnar verder, 'zul je er in een oogwenk kunnen komen. Van daaruit kun je doorgaan naar de Aarde via de poort die je al meerdere keren bent gepasseerd. Na alles wat je voor onze wereld hebt gedaan, hoop ik dat we iets kunnen doen om jouw eigen wereld te helpen. Dit begint met het activeren van de poort en… *daar* kunnen we nu meteen mee beginnen.'

Driver en ik wisselen weer een blik. Deze blik kan echter nauwelijks meer verschillen van de vorige. Nu vult een bijna ongeloofwaardig optimisme plotseling ons beider hart.

Er moet nog veel goed gaan, maar dit nieuws zou onze situatie radicaal ten goede kunnen veranderen.

In plaats van twee weken zouden we binnen twee *dagen* thuis kunnen zijn met de Orb.

En te midden van al het slechte nieuws dat we van Sasha hebben gekregen sinds de buitenaardse ingenieurs onze radio hebben hersteld, zou dat wel eens precies de overwinning kunnen zijn die we nodig hebben.

'Is er nog een poort?' flapt Porro eruit, zodra Loobnar klaar is met praten. 'Is er een poort van hier naar Bayzen, en heb je die niet gebruikt om onze gestrande kolonisten te redden?'

Oh.

Dat verklaart waarom Porro's eerste reactie er niet een van hoop of opluchting was. Ik had hier nog niet eens aan gedacht, maar nu hij het uitlegt, begrijp ik zijn ongenoegen volkomen.

'Het werk was al in volle gang voordat jullie problemen op Bayzen begonnen, Porro,' antwoordt Loobnar. 'We hadden een ander tunnelteam dat eraan werkte. Het was niet jouw zorg. We hebben Bayzociet gebruikt uit de eerste lading die jullie mijnwerkers hebben teruggebracht. Er was veel minder Bayzociet nodig voor het project hier dan voor jullie hoofdtunnels naar de Aarde, gezien de veel kortere afstand die we probeerden te overbruggen.'

'Jullie hebben ons daar aan onstiener lot overgelaten,' zegt Porro. Het is niet zozeer dat hij ontevreden is over Loobnars rechtvaardiging, maar hij is heel begrijpelijkerwijs boos over het totale gebrek daaraan.

Ik geef toe dat dit op dit moment mijlenver verwijderd is van mijn voornaamste zorg. Toch hebben we harmonie nodig tussen de nieuwe heerser van Eden en de voorganger die hier

nog steeds zoveel respect afdwingt en een blijvende uitstraling van natuurlijk gezag heeft.

Het activeren van de poort zal waarschijnlijk geen eenvoudige procedure zijn, ook al zou het verfrissend snel kunnen gaan, en we zullen de besluitvormers van Eden op één lijn moeten krijgen.

'We hadden een goede reden om het project stop te zetten,' zegt Loobnar, die eindelijk ter zake komt. 'Twee goede redenen, om precies te zijn. Porro, toen die rampzalige stralingsuitbarstingen zoveel van je kolonisten doodden, dachten we dat jullie *allemaal* dood waren. We hebben gerouwd. Vanaf het moment dat het gebeurde, ontvingen we geen berichten meer. De stralingsniveaus die we na afloop rond Bayzen hebben gemeten, deden ons twijfelen of er überhaupt iemand had kunnen overleven. Daarom was het zo'n aangename verrassing toen ik jullie uit het schip de vanAardbewoners zag komen. Het leek wel alsof jullie uit de dood waren herrezen. Die ramp is ook de reden waarom we geen risico's konden nemen bij een poging om door de poort naar Bayzen te breken. Dezelfde operatie had jullie problemen op Bayzen veroorzaakt en we wilden onszelf geen problemen bezorgen. Sindsdien hebben onze teams echter ook de gevolgen van Bayzen bestudeerd. Onze kennis is toegenomen. Onze wetenschap heeft zich ontwikkeld. We hebben nieuwe methoden ontwikkeld – zij het nog niet getest – voor de laatste fase van de activering. Maar het allerbelangrijkste is dat de afwegingen zijn veranderd. Toen we dachten dat jullie allemaal dood waren, was er geen beloning die het risico compenseerde. Nu de toekomst Aardbewoners de van afhangt van hun snelle terugkeer, is die balans aanzienlijk verschoven.'

Ik geef nu graag toe dat ik verrast ben door hoezeer Loobnar om ons lijkt te geven.

'We kunnen nu ook enkele belangrijke en nuttige onderscheiden maken,' vervolgt hij. 'We zien het verschil tussen

de wederzijds geactiveerde doorgang tussen Bayzen en de Aarde, die goed functioneert, en degene die jullie groep probeerde open te breken, waardoor bijna iedereen op de kolonie omkwam en het bijna ook doordrong naar de aardse kant. Aangezien er nog enig leven is in het schip van de overlevende kolonisten en in de radio, is het wellicht mogelijk dat onze ingenieurs met behulp van geavanceerde signaalprojectie de communicatie met Bayzen kunnen herstellen. Op zijn minst eenrichtingscommunicatie.'

Oké… dat klinkt zeker veelbelovend.

'Als dat inderdaad mogelijk blijkt,' vervolgt Loobnar, 'zouden we hen kunnen opdragen deze nieuwe poort vanaf *hun* kant te activeren, net zoals de Aardbewoners deden toen Maya contact met hen zocht, zoals je me hebt uitgelegd. Dat is geen al te riskante procedure. Als we op die manier te werk gaan, denk ik dat dit hele proces veilig zou moeten verlopen.'

Daarop zucht ik. Want dat deel is niet zo veelbelovend. Helaas is het ronduit onmogelijk.

Ik probeer me echter vast te klampen aan het overduidelijke positieve punt, namelijk dat Loobnar nu heel duidelijk en heel resoluut aan onze kant staat. Daar twijfel ik niet aan.

Hij doet zijn uiterste best om ons te helpen en biedt oplossingen aan waar we anders niet eens aan zouden denken. Ik denk dat de diplomatie die we aan de dag hebben gelegd door hem in staat te stellen zijn gezicht te redden toen hij afstand deed van de macht, hier een rol speelt.

Ik heb het niet over karma of iets dergelijks, maar simpelweg over het feit dat we bewust onze best hebben gedaan om een heerser *niet* te vernederen voor wie respect en zijn nalatenschap alles betekenen.

Ik vind het niet prettig hoe harteloos en zonder aarzelen Loobnar bereid was zoveel van zijn onderdanen op te offeren om Eden van het slijk te zuiveren, en ik zou zelfs zo ver willen

gaan te zeggen dat ik hem daarvoor haat. Maar de wereld is niet zwart-wit.

Of, gezien de situatie waarin we ons bevinden, zou ik eigenlijk moeten zeggen dat *geen enkele* wereld zwart-wit is. Die van ons is dat zeker niet, en deze ook niet.

Soms moet je, voor het grotere goed, je neus dichtknijpen en samenwerken met mensen of zelfs buitenaardse wezens die je niet mag.

Soms is wat er daarna gebeurt belangrijker dan ervoor zorgen dat iemand zijn verdiende loon krijgt voor wat hij al heeft gedaan. Ik was meer bezorgd om te voorkomen dat Loobnar een machtige vijand zou worden dan dat ik probeerde hem tot een bondgenoot te maken, maar met zoveel op het spel neem ik graag alle hulp aan die we kunnen krijgen.

Helaas is de specifieke hulp die hij voorstelt echter niet haalbaar. Het is een doodlopende weg.

Het is een mooi idee om de poort vanaf de kant van Bayzen te 'ontgrendelen', zodat we er niet doorheen hoeven te breken met een krachtig gericht stralingsvuur. Als we dat zouden doen, zouden we in feite dezelfde taak uitvoeren als toen we Maya's instructies volgden, zoals Loobnar aangeeft.

Eigenlijk is het niet alleen een leuk idee… het is een geweldig idee. Vanuit zijn perspectief, zonder alles te weten wat wij weten, is het een verdomd *briljant* idee.

Het probleem is dat het ook volkomen zinloos is. We moesten immers de mijnbouw- en tunnelinfrastructuur op Bayzen volledig vernietigen om die wereld *en* de Aarde te redden van een dreigende catastrofe. Erger nog: de catastrofe die we ternauwernood hebben afgewend, was het gevolg van de nasleep van een poging om een kwantumpoort met geweld open te breken — of 'open te *slaan*', zoals de vertaalde buitenaardse terminologie het liever noemt — op dezelfde manier als we dat hier zouden moeten doen.

Omdat we nog geen vierentwintig uur op Eden zijn – en er in die tijd al *heel wat* is gebeurd – hebben we Loobnar nog niet over alles ingelicht. Daarom wisselen Driver, Porro en ik een paar blikken uit om te beslissen wie het nieuws zal brengen.

Tot mijn verbazing is het Laika die als eerste het woord neemt.

'Baan shekk foo,' kraait hij, en ik sta versteld van zijn taalvaardigheid.

Natuurlijk, hij werkte bijna twee weken samen met Santino en Maya aan het vertaalapparaat. Maar ik weet dat *ik* in die tijd niet meer dan een paar buitenaardse woorden zou oppikken.

Het is al verbazingwekkend genoeg om te zien hoe Laika volop deelneemt aan Engelstalige gesprekken, waarbij hij blijk geeft van een begrip dat veel verder gaat dan wat enig ander dier ooit heeft laten zien. Als je hem ziet en hoort deelnemen aan een gesprek in een vreemde taal, tilt dat de zaak naar een heel ander niveau.

Laika's woorden worden snel als tekst in mijn lenzen vertaald: 'Dat werkt niet.'

Loobnar, zichtbaar onder de indruk, luistert vervolgens aandachtig terwijl Porro de details toelicht.

Ondertussen houd ik Loobnars gezicht nauwlettend in de gaten om zijn reactie te peilen.

Als hij nog steeds bereid is ons te helpen, ondanks dat de veilige methode om de poort te openen die hij hoopte te gebruiken niet langer een optie is, zal ik er niet per se tegen zijn. We zullen alles moeten bespreken met onze groep, met onze vrienden op aarde, en zeker met de buitenaardse experts op wie we zullen vertrouwen om het daadwerkelijk *uit te voeren*.

'Het zou nog steeds mogelijk moeten zijn om de poort te activeren,' antwoordt Loobnar, zodra Porro klaar is met praten. 'Het werk van ons team was zo goed als afgerond, Porro. Ze wilden niet helemaal doorgaan totdat jouw tunnel naar de Aarde

voltooid was. Als er een catastrofaal probleem zou ontstaan aan de ontvangende kant van de geforceerde stralingsstoot, wilden we dat die les door de Aarde werd geleerd in plaats van door Bayzen.'

Ja…

Dat hele gedoe dat niets zwart-wit is? Dat we soms moeten samenwerken met mensen die we niet mogen?

Nou, ik doe op dit moment *echt* mijn best om dat allemaal in gedachten te houden. Loobnar gaat zo nonchalant om met potentieel enorme verliezen aan mensenlevens, dat het moeilijk te bevatten is dat hij uit dezelfde wereld komt als de altruïstische Porro.

'Deze beslissing is geheel aan jou,' zegt Loobnar rechtstreeks tegen de nieuwe heerser van zijn planeet. 'Zelfs als ik de leiding zou blijven houden, Porro, zou ik mij schikken naar jouw persoonlijke beslissing als hoofd van het kolonisatieproject. Met zoveel op het spel voor de Aarde, en zo weinig kolonisten die nog op Bayzen over zijn, geloof ik dat het openbreken van de poort de beste koers is. Als je er anders over denkt, zal ik begrijpen waarom.'

Mijn borstkas trekt samen. Dit is een vreselijke beslissing om op Porro's schouders te leggen.

Het zou een vreselijke keuze zijn als hij wist dat het echt het een of het ander was – de veiligheid van de Aarde of die van Bayzen – maar door alle onzekerheden kan hij niet eens zo'n eenduidige beslissing nemen.

We weten bijvoorbeeld niet of het openbreken van de nieuwe poort problemen zal veroorzaken op Bayzen. Maar we weten ook niet of we de reis door de poort zouden overleven, ongeacht of de activering ervan al dan niet problemen veroorzaakt.

Dat laatste punt is iets waar we goed over na moeten denken. Zelfs als alles goed verloopt bij de voorbereidingen, zal

de vraag of we ons door de poort wagen afhangen van het laatste nieuws van de Aarde op dat moment.

Als de situatie in de komende veertien uur aanzienlijk verslechtert en het duidelijk is dat onze conventionele reis naar Bayzen te lang zal duren om de Aarde het vol te laten houden, hebben we geen keuze. Maar de beslissing zal moeilijker zijn als de situatie *niet* aanzienlijk verslechtert. Het meenemen van de Orb door een ongeteste poort brengt een niet te verwaarlozen risico met zich mee dat we hem, samen met ons leven, voorgoed kwijtraken.

Ik geloof echt dat de discussie tussen ons team hier en onze bondgenoten op de Aarde heel heftig kan worden, afhankelijk van hoe de situatie zich ontwikkelt.

Maar hoewel Porro niet in zijn eentje *zal* beslissen dat we door de poort gaan, betekent zijn gezag hier wel dat hij definitief kan bepalen of we dat *kunnen doen*.

‘Zonder de Aardbewoners zou ik hier niet zijn,’ zegt Porro. ‘De weinigen onder ons die de eerdere stralingsontploffingen hebben overleefd, zouden zeer recentelijk zijn omgekomen bij een veel grotere ontploffing als deze vrienden dat niet hadden voorkomen. We zijn hen alle hulp verschuldigd die we maar kunnen bieden, en elke ziel op Bayzen zou het daarmee eens zijn.’

‘Bedankt, Porro,’ antwoord ik meteen, ontzettend blij dat hij dit besluit heeft genomen. Nogmaals… ik weet nog niet of we de poort *zullen gebruiken*, zelfs als het activeringsproces lukt, maar het is een optie waarvan ik heel blij ben dat hij die niet van tafel heeft geveegd.

Maya vertaalt mijn woorden, zoals ze altijd doet als we praten, en Laika spreekt op zijn beurt zijn dank uit in die bizarre buitenaardse taal.

‘Goed dan, Porro. Je moet Bilvek op de hoogte brengen van deze beslissing,’ zegt Loobnar, waarbij hij duidelijk verwijst naar een andere hooggeplaatste buitenaardse. ‘Ons tunnelteam is

al lang geleden ontbonden, na jullie ramp op Bayzen, maar Bilvek zal de specialisten heel snel bij elkaar kunnen brengen. Aangezien ik schat dat de voorbereidings- en activeringsprocessen ongeveer anderhalve dag zullen duren – en dan houd ik rekening met geen onvoorziene tegenslagen – stel ik voor dat je hem onmiddellijk aan het werk zet.'

'Maya, bedoelt hij nog steeds Eden-dagen?' vraagt Driver, terwijl zij zich tot onze onvermoeibare, kolibrie-achtige hulp wendt.

'Ja,' piept ze terug. 'De schatting blijft in totaal ongeveer veertien uur.'

Zonder nog een woord te zeggen vertrekt Porro weer in de richting waar hij vandaan kwam. Terwijl hij naar de andere kant van de schijnbare liftschacht van de toren loopt, stevent hij hopelijk ook af op snelle en betekenisvolle vooruitgang.

'Bedankt dat je ons dit hebt verteld,' zeg ik tegen Loobnar, terwijl Maya plichtsgetrouw de vertaling verzorgt. Hoezeer ik ook een hekel heb aan zoveel aspecten van zijn handelingen en zijn koelheid, deze woorden blijven niet in mijn keel steken. Loobnar heeft de Aarde misschien wel een absoluut cruciale reddingslijn gegeven, en daar ben ik dankbaar voor.

'Geen dank,' antwoordt de voormalige heerser. 'Maar terwijl Porro bezig is om de zaken in gang te zetten met de activering van de poort, heb ik zelf ook een verzoek.'

Natuurlijk heeft hij dat.

In de stilte voordat Loobnar verdergaat, razen mijn gedachten over mogelijke gunsten die hij zou kunnen vragen. Ik hoop dat we onszelf niet zomaar in de schuld hebben gestoken bij deze sociopaat, misschien omdat we een letterlijk buitenaardse sociale hint hebben gemist dat hij het idee van de poort niet uit goedheid van hart aanbood.

'Ik wil de Hal der Herinneringen zien,' gaat hij verder, en zegt daarmee zo ongeveer het laatste wat ik had verwacht te

horen. ‘Jullie voertuig kan de waterbarrière passeren. Ik zou het werk van de Ouden graag met eigen ogen willen zien.’

‘We moeten contact opnemen met de Aarde,’ antwoordt Driver.

‘Jullie team is groot genoeg om op te splitsen,’ werpt Loobnar onmiddellijk tegen. Hij toont geen enkele terughoudendheid meer om rechtstreeks met Driver te praten, wat een welkome verzachting is in zijn eens zo rigide, regressieve manieren. ‘Geloof me: de reis zal niet voor niets zijn. In plaats van hier passief te wachten op vooruitgang en updates van de Aarde, kunnen we actief op zoek gaan naar meer informatie en hulp. Zie je, er is veel meer aan de Hal dan je weet. Er is meer aan de hand dan je je kunt voorstellen. De Hal der Herinneringen zag er in jouw ogen misschien leeg uit, maar als de legendes kloppen, is de Orb lang niet het enige geheim dat hij herbergt.’

Driver wendt zich meteen tot mij. Zonder dat er woorden nodig zijn, is het in een oogwenk beslist:

We doen mee.